

Grafit a vakvezető kutya blogja 47.rész

#grafitblog

Kedves Olvasóim!

Megérkeztem a történet folytatásával.

Én ezen a filmezésen rengeteget tanultam, mert nagyon sokféle emberrel találkoztam.

A nagy lámpák, a sok fény-és hanghatás az mind nagyon furcsa volt először, de aztán szépen hozzászoktam. A tömegre is rácsodálkoztam először, az meg hogyan lehet, hogy ennyi ember van itt, de aztán ez is természetes lett.

A szállodába mentünk le reggelizni, én sajnos az asztal alatt kellet, hogy feküdjek, s nem kaphattam enni hiába néztem szép szemekkel.

A kisvasút is nagyon furcsa volt, mert teljesen nyitott volt, addig meg csak zárt járműveken volt lehetőségem utazni. Sok állatot is láttunk a kisvasútból, be is indította a vadászösztönömet, de a kiképzőm óva intett, hogy Grafit ezt nem szabad, s hát ugye amilyen okos vagyok ezt nagyon hamar meg is értettem.

Képzeljétek még hajókáztunk is az is egy ilyen természetvédelmi területen úszott. Óh, szívesen beleugrottam volna a vízbe a hajóról, de nagy bánatomra azt sem hagyták nekem. Láttam gázlómadarokat.

Itt azt is megtanultam, hogy a vízbe is úgy, mint a szárazföldön csak akkor tehetek meg bármit, ha engedélyt kapok rá.

No de ne panaszkodjak, amikor szabadidőnk engedte volt lehetőségem élvezni a víz áldásos hatását. Az ellátásra sem lehetett panaszunk, mert bőven kaptunk enni. A büféseknek is volt kutyájuk, tehát tudták, hogy mit ehetünk. Húst kaptunk rizzsel meg mindenféle fogunkra való falatot.

Nem is hiszitek el nekem, hogy annyira jól laktam már, hogy egyszer, amikor kaptam egy virslit nem tudtam már megenni, de meg akartam tartani, s a kiképző csak azt látta, hogy össze-vissza szaladgálok vele, hogy eldugjam valahová, hogy később legyen módom befalni.

Mondanom sem kell, hogy milyen jót nevettek rajtam, hogy a falánk labradoron kifogott a virsli! :-)
)

Képzeljétek el, hogy egy kutya játszótér is színesítette szabadidőnket.

Különböző akadályok voltak, amin lehetett mászkálni. Az egyik játék olyan volt, hogy egy ferde részen felmentünk rajta, a fenti rész egyenes volt, de nagyon keskeny, s végül egy ferde rész vitt le a földre. Képzeljétek még mérleg-hintáztam is.

Nem csak nektek van ám erre lehetőségetek!

Volt egy olyan eszköz, hogy az egyik vége lenn volt a földön.

Arra rámentem, elértem a közepéig, s akkor átbillent, s ami idáig a földön volt csapódott fel. Az elején segített a kiképző, hogy ne essek le róla, de nagyon hamar rájöttem, hogy ha lassan megyek, akkor biztonsággal le is jutok róla.

Meg is dicsérték, hogy milyen nagyon okos vagyok. Voltak különböző magasságú akadályok, amiket át kellett ugrani.

Ezt egy vakvezetőkutyának nem kell tudni, de mozgásnak meg játéknak nagyon jók. Gondolhatnátok, hogy ha már ilyen ügyesen tudok magasat ugrani, a gazdámat is mindenféle ugrásra biztatom, és hihetnétek azt is, hogy átrepülünk minden akadályon a gazdával is.

Ám ez nem így van, mert amikor hám van rajtam pontosan tudom, hogy munka van, és bármennyire csábít az árok alja, az is, hogy mennyivel lenne egyszerűbb átszökelleni, mint kerülgetni mint macska a forró kását, én még is szépen megkeresem a biztonságos utat a gazdammal.

A történetnek még mindig nincs vége, folytatása következik a jövő hét szerdáján.

Addig is maradok őszinte tisztelettel:

Majaligeti Grafit

